

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **J. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Jan Krejsou
se sídlem Olivova 2096/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2016 č.j. 46661/16/5300-21443-710979

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1.12.2016 č.j. 46661/16/5300-21443-710979 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Ing. Jana Krejsy.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný v odvolacím řízení potvrdil následující rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“):

- a) dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 2016 č.j. 951795/16/2006-52524-110596, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2011 ve výši 101 891 Kč a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 20 378 Kč;
 - b) dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 2016 č.j. 953206/16/2006-52524-110596, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2011 ve výši 75 369 Kč a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 15 073 Kč;
 - c) dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 2016 č.j. 953418/16/2006-52524-110596, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2011 ve výši 75 864 Kč a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 15 172 Kč;
 - d) dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 2016 č.j. 953945/16/2006-52524-110596, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011 ve výši 47 545 Kč a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 9 509 Kč;
 - e) dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 2016 č.j. 954336/16/2006-52524-110596, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2012 ve výši 106 080 Kč a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 21 216 Kč;
 - f) dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 2016 č.j. 954564/16/2006-52524-110596, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2012 ve výši 102 711 Kč a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 20 542 Kč;
 - g) dodatečný platební výměr ze dne 18. 2. 2016 č.j. 954687/16/2006-52524-110596, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2012 ve výši 39 558 Kč a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 7 911 Kč; a
 - h) dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 2016 č.j. 954811/16/2006-52524-110596, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2012 ve výši 50 599 Kč a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 10 119 Kč;
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že u žalobce byla zahájena daňová kontrola na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2011 až 4. čtvrtletí roku 2012, s jejímž výsledkem byl žalobce seznámen při ústním jednání dne 31.3.2015. Žalobce se k výsledku kontrolního zjištění vyjádřil v podání ze dne 4. 5. 2015. Na následné seznámení s výsledkem doplněného kontrolního zjištění v protokolu ze dne 31. 3. 2015 č.j. 1487804/15/2303-60561-402038 žalobce reagoval podáním ze dne 25. 9. 2015. Poté byla se žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole ze dne 15. 12. 2015 č.j. 1842476/15/2303-60561-402038 (dále jen „Zpráva o daňové kontrole“). Hlavním důvodem doměření daně v předmětném období bylo neuznání žalobcem vykázaného nároku na odpočet DPH v souvislosti s využíváním závodního auta, resp. provozem závodní stáže, a to z titulu porušení § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), v některých zdaňovacích obdobích pak i neuznání nároku na odpočet DPH v souvislosti s dodávkami stavebního materiálu a těžebních prací z důvodu nesplnění podmínky dle § 73 odst. 1 ZDPH (neprokázání přijetí plnění od deklarovaného dodavatele) a dále doměření daně

z titulu nezdaněného poskytnutí části plochy závodního vozidla ke komerčnímu využití. Na základě Zprávy o daňové kontrole byly vydány výše uvedené platební výměry. V odvolání proti nim žalobce namítal, že hmotný majetek (závodní auto) soustavně využíval za účelem získání příjmů. Příjmy z využívání tohoto majetku představovaly příjmy z reklamní činnosti, která spočívala v umístění reklamy na předmětný závodní automobil, přičemž logickou podmínkou byla účast závodního automobilu na závodech. Splnění této podmínky zajišťoval žalobce provozováním motoristické (závodní) stáje. Nesouhlasil s názorem správce daně, že je nutno aplikovat tzv. úzký nárok na odpočet daně, tedy akceptovat jej jen u přijatých plnění, jejichž předmětem jsou např. reklamní polepy, postřiky vozu logem apod. Zdůraznil, že podmínkou úspěšného výkonu jeho činnosti je účast závodního vozu na sportovních soutěžích a dosahování co nejlepších výsledků. V doplnění odvolání pak poukázal na stanovisko generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci C-432/15, v němž byla řešena analogická situace ohledně dostihové stáje. Podotkl, že se stejně jako v případě posuzovaném SDEU účastní soutěží s cílem dosáhnout zdanitelného příjmu, ať již v podobě výher v soutěžích nebo pronájmu reklamní plochy. Účast v soutěžích mu umožňuje zvýšit renomé a zajistit a zvýšit cenu, kterou lze za pronájem reklamních ploch na voze žádat. Předmětný vůz lze přitom použít jen pro závodní účely, protože není homologován k provozu na pozemních komunikacích.

3. Žalovaný předně konstatoval, že odvoláním je napadán pouze závěr správce daně ohledně výše nároku na uplatnění daně na vstupu u přijatých zdanitelných plnění souvisejících s využíváním závodního auta, resp. provozem závodní stáje; ostatní závěry správce daně (část 2 a 3 Zprávy o daňové kontrole) žalobcem rozporovány nebyly. Právní základ DPH je obsažen v čl. 113 konsolidovaného znění Smlouvy o fungování Evropské Unie (dále jen „SFEU“), jehož účelem je harmonizace právních předpisů v oblasti nepřímých dání a na jehož základě byla přijata Směrnice Rady ze dne 28. 11. 2006 č. 2006/112/ES o společném systému DPH (dále jen „Směrnice“). Cílem systému odpočtu zavedeného Směrnicí je zbavit podnikatele zátěže DPH, která je splatná nebo byla uhrazena v rámci ekonomických činností daného subjektu. Společný systém DPH zajišťuje neutralitu daňové zátěže ekonomických činností za podmínky, že tyto činnosti v zásadě samy podléhají DPH. Plátce daně může ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH ve znění účinném do 31. 3. 2011 uplatnit nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije na uskutečnění své ekonomické činnosti, a to pouze v případě takových přijatých zdanitelných plnění, které použije pro účely uskutečňování zdanitelných či osvobozených plnění uvedených v odst. 2 uvedeného ustanovení. Dle § 72 odst. 1 ZDPH ve znění účinném do 31. 12. 2013 je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatých zdanitelných plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Aby mohl být uznán nárok na odpočet daně, musí existovat přímá a bezprostřední souvislost mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním či několika plněními na výstupu, která zakládají nárok na odpočet (viz rozsudky SDEU ve věci *Midland Bank* ze dne 8. 6. 2000 sp. zn. C-98/98 a ve věci *Abbey National* ze dne 22. 2. 2001 sp. zn. C-408/98). Nárok na odpočet daně lze přiznat i bez této souvislosti, pokud jsou náklady na dotčené služby součástí režijních výdajů osoby povinné k dani a jsou jako takové součástí ceny výrobků nebo služeb, které dodává (rozsudek SDEU ve věci *Becker* ze dne 21. 2. 2013 sp. zn. C-104/12). V obou případech je však nezbytné, aby náklady na pořízení plnění na vstupu byly vyjádřeny v ceně konkrétních plnění na výstupu nebo

v ceně zboží a služeb dodaných osobou povinnou k dani v rámci jejích hospodářských činností.

4. Žalobce měl v obchodním majetku vložen závodní vůz Mitsubishi Lancer Evo IX (dále jen „závodní vůz“), jehož posádka (Jan Sýkora ml. a Martina Škardová) se v letech 2011 a 2012 zúčastňovala závodů seriálu Mistrovství České republiky v Rallysprintu. Část plochy závodního vozu byla při závodech žalobcem využívána k přímému poskytování propagačních a reklamních služeb, další část plochy byla poskytnuta ke komerčnímu využití. Žalobce si uplatňoval nárok na odpočet daně v plné výši u veškerých přijatých zdanitelných plnění, která podle jeho tvrzení souvisela s provozováním závodní stáje, jejíž činnost spočívá v účasti závodního vozu na soutěžích, přípravě, nasazení na start, úspěšné jízdě a dobrém umístění, a to na základě daňových dokladů uvedených v tabulce na str. 2 až 5 Zprávy o daňové kontrole. Předmětem plnění byly např. lanovody, úprava motoru, jmenovky, pneumatiky, náhradní díly, servisní kontroly, reklamní oblečení atd. Správci daně vznikly pochybnosti ohledně správnosti uplatňování nároku na odpočet u uvedených plnění, a proto žalobce vyzval k prokázání jeho oprávněnosti, zejména pokud jde o splnění podmínek § 72 ZDPH. Zároveň jej seznámil s pochybnostmi, jež spočívaly např. v tom, zda s ohledem na jím zjištěné skutečnosti byla přijatá plnění, jejichž předmětem byly opravy závodního vozu, příprava na soutěže, nákup náhradních dílů apod., použita v rámci ekonomické činnosti žalobce pro účely uskutečňování plnění dle předmětného ustanovení. Žalobce v reakci na uvedenou výzvu sdělil, že jedním z jeho předmětů činnosti a povoleným předmětem podnikání bylo organizování sportovních soutěží – provozování automobilové závodní stáje a nikoliv pouhá účast posádky v seriálu závodů. Podmínkou úspěšného výkonu této živnosti i pronájmu závodního vozu nebo reklamní plochy na něm byla účast vozu na sportovních soutěžích. Z vyjádření žalobce je tak zřejmé, že pro provozování automobilové závodní stáje je nezbytné se účastnit závodů. Z tohoto tvrzení dle žalovaného vyplývá, že činnost automobilové závodní stáje vyžaduje přijmout určitá plnění směřující k zajištění jejího provozování, a taková přijatá plnění tedy nelze považovat za přijatá pouze za účelem poskytování reklamy. Žalobce dále tvrdil, že veškerá přijatá plnění byla přijata (placena) z důvodu zajištění zdaňovaných příjmů a v rámci ekonomické činnosti, a že je třeba si uvědomit, že na činnost žalobce je nutno pohlížet jako na servis, pronájem a poskytování závodního vozu pro účast klientů – automobilových závodníků na soutěžích a pro umístění reklamy obchodních partnerů a dalších zájemců. Žalovaný však neshledal, že by žalobce v rozhodném zdaňovacím období poskytoval servis, pronájem či poskytoval závodní vůz za úplatu.
5. Žalobce na základě smlouvy doložil, že v letech 2011 a 2012 přenechal cca 70 % plochy závodního vozu k reklamnímu využití společnosti CBDQ Josefov spol. s r.o. (dále jen „CBDQ“), a byly tak propagovány i jiné subjekty, než se kterými měl žalobce uzavřeny smlouvy na poskytování reklamních služeb. Roční úplata za uvedené přenechání činila 150 000 Kč s tím, že žalobce zajistí zejména umístění reklamy na plochu závodního vozu. CBDQ pak sama rozhodovala o tom, které reklamy budou na ten který závod vylepeny. Dále žalovaný odkázal na Zprávu o daňové kontrole a uvedl, že z jím získaných smluv uzavřených mezi společností CBDQ a jejími klienty je zřejmé, že vždy má být propagováno obchodní jméno objednatele, a to na jednotlivých automobilových soutěžích a doprovodných akcích či reklamních předmětech, v servisním zázemí, při prezentaci týmů atd. Ve smlouvách jsou také definovány závody, kterých se má závodní vůz účastnit. Žalobce tedy prokazatelně využíval plochu závodního vozu k reklamním účelům, jejichž prostřednictvím byly propagovány určité společnosti. Ze smlouvy o reklamě a propagaci

obchodního jména ze dne 1. 2. 2011 a obdobné smlouvy ze dne 12. 1. 2012 uzavřené mezi žalobcem a společností Pivovar Svijany a.s., pak vyplynulo, že žalobce se jako dodavatel zavázal propagovat obchodní jméno objednatele. Byl povinen zajistit účast závodního vozu a týmu na domluvených závodech s tím, že reklamní plochy budou jak na závodním voze, tak na místech k tomu určených v depu soutěžních týmů. Poskytování reklamy tak bylo spjato s účastí závodního vozu na závodech, stejně jako u smlouvy s CBDQ. Dle smlouvy měl žalobce na úhradu reklamní propagace vystavit objednateli fakturu ve výši 400 000 Kč shodně pro roky 2011 a 2012. Žalobce tak užíval plochu závodního vozu k poskytování reklamy, kterou nabízel za stejnou cenu jako v roce 2011 i v následujícím roce, tedy poté, co se tento vůz zúčastnil mnoha sjednaných závodů. Účast závodního vozu na závodech v uvedených letech tak prokazatelně nevedla k nárůstu uskutečněných zdanitelných plnění, resp. zvýšení příjmů v souvislosti s poskytováním reklamy.

6. Po provedeném dokazování neměl žalovaný pochyby o tom, zda žalobce skutečně přijal předmětná plnění v daném rozsahu a od deklarovaného dodavatele. Co se týče prokázání toho, zda žalobce předmětná plnění užil v plném rozsahu pro uskutečňování plnění dle § 72 ZDPH v rámci ekonomické činnosti, je však třeba splnit jak to, že přijatá plnění jsou použita pro uskutečnění ekonomické činnosti, resp. v rámci ekonomických činností, ale také to, že budou použita pro uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Žalobce uplatnil nárok na odpočet daně v plném rozsahu, čímž tvrdil, že přijatá plnění použije výhradně pro uskutečnění plnění uvedených v § 72 ZDPH. Jedinými uskutečněnými zdanitelnými plněními v těchto souvislostech byly ty, jež spočívaly v poskytnutí reklamy. Aby měl žalobce nárok na odpočet, musel by zdanitelná plnění přijmout výhradně pro účely poskytování reklamy, což se nestalo, či prokázat jiný titul vedoucí k oprávněnosti jeho postupu, což nebylo shledáno. Správce daně tak dle žalovaného postupoval správně, když nárok na odpočet DPH vyloučil s tím, že žalobce přijatá plnění nepoužíval v rámci svých ekonomických činností v souladu s § 72 ZDPH; uznatelný je tak pouze nárok na odpočet DPH z přijatých plnění v souvislosti s těmi daňovými doklady, které souvisejí přímo s reklamou.
7. Směrnici je podle žalovaného nutno vykládat tak, že nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění lze uplatnit za podmínky, že náklady vynaložené na každé z přijatých zdanitelných plnění vykazují přímou a bezprostřední souvislost s ekonomickou činností žalobce. Samotné fungování DPH a nároku na odpočet vychází z toho, že základním principem odpočtu je vrácení té daně, kterou plátce uhradil svému dodavateli za přijatá zdanitelná plnění, pokud je zde vazba těchto plnění na další ekonomickou činnost plátce. Nárok na odpočet je dán za podmínky, že plátce přijatá zdanitelná plnění použije v rámci své ekonomické činnosti pro uskutečnění plnění dle § 72 ZDPH. K tomu, aby daň byla odpočitatelná, musí mít přijatá zdanitelná plnění přímou a okamžitou spojitost s plněním na výstupu zakládajícím nárok na odpočet. Nárok na odpočet daně, která zatížila pořízení zboží nebo služeb na vstupu, také předpokládá, že náklady vynaložené na takové pořízení jsou součástí prvků spoluurčujících cenu uskutečněných zdanitelných plnění uvedených v § 72 ZDPH. Z judikatury SDEU plyne, že při použití kritéria přímé souvislosti je vhodné, aby příslušné orgány zohlednily všechny okolnosti, za nichž plnění proběhla, a aby přihlédly pouze k těm, která objektivně souvisí se zdanitelnou činností osoby povinné k dani. Přímá a bezprostřední souvislost vyplynula již z logiky věci v souvislosti s přijatými plněními, které souvisely s poskytovanou reklamní činností, tedy s plněními, jež musela být nutně přijata, aby reklama mohla být poskytnuta a zároveň z nich evidentně nevyplývala možnost jiného využití. Správce daně tak postupoval správně, když u těchto

přijatých plnění nárok na odpočet daně žalobci uznal. U dalších přijatých plnění však byla situace jiná, neboť tato se obecně vázala k činnosti závodní stáje - jednalo se například o výměnu pneumatik na závodním voze, dále o brzdové desky, hřídele atd. V rámci činnosti závodní stáje však nebyla zjištěna žádná činnost vykonávaná za úplatu (závodní vůz nebyl pronajímán, nebyl poskytován servis za úplatu). Přímo v souvislosti s činností závodní stáje tedy nebyla uskutečňována žádná plnění (nebylo dosahováno příjmů), těch bylo dosahováno z reklamní a propagační činnosti, neboť žalobce poskytoval reklamní služby. V roce 2011 obdržel a zahrnul do výnosů a do uskutečněných zdanitelných plnění za umístění loga a propagaci obchodního jména na závodním voze a na poutači umístěném v obci Vlčtejn u nemovitosti č.p. 4 celkem 508 417 Kč (8 417 od BRZDY.CZ s.r.o., 500 000 Kč od Pivovaru Svijany a.s.). V roce 2012 činily celkové výnosy žalobce z reklamních a propagačních služeb 625 000 Kč (500 000 Kč od Pivovaru Svijany a.s., 116 666,66 Kč od České pojišťovny, a.s. a 8 333,33 Kč od pana N.). Žádná další zdanitelná plnění v souvislosti s reklamní činností v předmětném období vykazána nebyla a nebyla vykazána ani žádná zdanitelná plnění vztahující se k činnosti závodní stáje. Žalobce měl v Živnostenském rejstříku zapsán mj. předmět činnosti „Organizování sportovních soutěží – provozování automobilové závodní stáje“, ale jediné příjmy mu plynuly z reklamní činnosti. Smyslem provozování závodní automobilové stáje přitom dle žalovaného nebyla reklamní činnost, neboť žalobce zahájil obor činnosti „Organizování sportovních soutěží – provozování automobilové závodní stáje“ dne 28. 11. 2002 (ukončil je 4. 6. 2014) a „Reklamní činnost a marketing“ zahájil dne 15. 7. 2005 (ukončil ji 14. 3. 2014). Žalovaný tak neshledal, že by k prvé z uvedených činností existovalo nějaké protiplnění či prokazatelná snaha o nějaký příjem. Nebyla zjištěna žádná činnost plynoucí z provozování závodní stáje poskytovaná za úplatu. Co se týče účasti závodního vozu na závodech, nejednalo se o poskytnutí služby za úplatu. Žalobce by výdaje na účast závodního vozu na závodech vynaložil i v případě, že by reklamu neposkytoval, což vyplynulo i z tvrzení samotného žalobce, že podmínkou úspěšného výkonu činnosti provozování automobilové závodní stáje je účast na sportovních soutěžích a dosahování výsledků. Ani sám žalobce tedy netvrdil, že by smyslem uvedené činnosti bylo poskytování reklamy. Přijatá zdanitelná plnění tak sama o sobě nelze považovat za přijatá v plné výši za účelem uskutečňování plnění dle § 72 ZDPH. I kdyby žalobce nevykazoval uskutečněná zdanitelná plnění (což v daném případě byla pouze reklamní činnost), stejně by výdaje na předmětná přijatá plnění vynaložil, takže tato nelze bez dalšího považovat za přijatá pro účely § 72 ZDPH. I když je zřejmé, že reklamní plnění by nebyla žalobcem poskytnuta, pokud by nedošlo k umístění reklamy na sjednaných místech a k účasti závodního vozu na závodech, nelze konstatovat, že se jedná o přímou a bezprostřední souvislost ve smyslu judikatury SDEU, jejíž existence je v zásadě nezbytná k tomu, aby nárok na odpočet daně na vstupu byl přiznán a mohl být určen jeho rozsah.

8. I za této situace však může být dle žalovaného nárok na odpočet DPH přiznán, pokud náklady na přijatá plnění jsou alespoň součástí obecných výdajů souvisejících s ekonomickou činností a jako takové jsou prvkem spoluurčujícím cenu zboží nebo služeb (např. režijní náklady). Takové náklady totiž mají přímou a bezprostřední souvislost s celkovou ekonomickou činností osoby povinné k dani. To však předpokládá vyčíslení části přijatých plnění, jež se váží k uskutečněným plněním, a nemělo by tak docházet k záměně obecných výdajů s realizací činnosti (provozování závodní stáje) jen z toho důvodu, že závodní vůz využívaný v rámci činnosti závodní stáje žalobce zároveň využil i v rámci reklamní činnosti jako nosič reklamy, a tedy k poskytování reklamních služeb, čili

k další činnosti. V takovém případě by ve smyslu výše uvedeného bylo možno za určitých podmínek vyvozovat, že by žalobce mohl mít z části přijatých plnění nárok na odpočet DPH, nikoliv však v plné výši, jak požadoval. Žalovaný na tomto místě konstatoval, že žalobce své tvrzení o nároku na plný odpočet neprokázal. Na základě výše uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že v posuzovaném případě nelze nevykloučit nárok na odpočet DPH z předmětných přijatých zdanitelných plnění z důvodů uvedených správcem daně, neboť žalobce neunesl důkazní břemeno ve věci užití přijatých plnění pro uskutečňování ekonomické činnosti v souladu s § 72 ZDPH. Zároveň zdůraznil, že správce daně není povinen prokázat, že nebyla splněna podmínka pro uplatnění nároku, ale je povinen prokázat, že o tom existují vážné a důvodné pochyby, což správce daně učinil. Jestliže správce daně toto své důkazní břemeno unese, přechází důkazní břemeno zpět na daňový subjekt, na němž pak je, aby pochybnosti správce daně vyvrátil, což žalobce neučinil.

9. K odvolací námitce žalobce, že bez konkurenceschopného vozu nebylo možné úspěšně realizovat zdanitelné plnění spočívající v pronájmu reklamy, žalovaný uvedl, že ačkoliv ze smluv vyplývá, že se závodní vůz má zúčastnit specifikovaných závodů, může být nárok na odpočet DPH uznán jen za shora uvedených podmínek. Na tom, že tyto podmínky nebyly naplněny, nemůže nic změnit ani to, že za ekonomickou činnost se považuje i využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Zopakoval, že zásadní je v tomto ohledu existence přímé a bezprostřední souvislosti mezi konkrétním plněním na vstup a jedním nebo několika plněními na výstupu, jež zakládají nárok na odpočet. K poukazu žalobce na stanovisko generálního advokáta SDEU ve věci C - 432/15 žalovaný uvedl, že žalobce na závodním voze propagoval jiné subjekty a nikoliv sebe. Dle žalovaného není zřejmé, jak si tímto způsobem mohl zvýšit renomé a image, přičemž v předmětném období nedošlo ani ke zvýšení ceny za pronájem reklamních ploch. Skutečnost, že závodní vůz nelze použít na pozemních komunikacích, neznamená, že musí být využíván pouze k ekonomické činnosti či že bude využit pouze za účelem uskutečňování plnění dle § 72 ZDPH. Ve stanovisku generálního advokáta byla řešena otázka, zda pouhé poskytnutí koně pořadateli dostihu lze považovat za poskytnutí služby za úplatu, když zde úplata chybí. Pro posouzení této otázky je klíčové, že bez ohledu na zisk ceny za umístění v dostihu může samotná účast koní zvýšit renomé a vylepšit image, což má pozitivní dopad na cenu, kterou může majitel žádat za prodej vlastních a trénink cizích koní. Závodní vůz však není určen k prodeji ani k pronájmu za úplatu, žalobce tyto skutečnosti pouze tvrdil, ale nijak je neprokázal. Ve věci, k níž se stanovisko generálního advokáta upíná, byl již vydán rozsudek SDEU C-432/15 ze dne 10.11.2016, ze kterého žalovaný citoval a uzavřel, že případ žalobce posuzoval i v duchu uvedeného rozsudku, neboť jeho závěry jsou v určitých částech obdobné.

10. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že žalovaný uměle odděluje plnění na výstupu spočívající v poskytování reklamní plochy a plnění na vstupu spočívající v provozování závodního vozu. Z judikatury SDEU vyplývá, že musí existovat přímá a bezprostřední souvislost mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním či několika plněními na výstupu. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal, že reklamní plnění by nebyla poskytnuta, pokud by nedošlo k umístění reklamy na sjednaných místech, ale odmítl uznat shora uvedenou bezprostřední souvislost. Je-li účast na závodech a provoz závodního vozu nutnou podmínkou pro reklamní plnění na výstupu, pak zjevně existuje přímá a bezprostřední souvislost mezi provozem závodního vozu a plněním na výstupu, protože reklamní plnění na výstupu by se bez jeho provozu a účasti na soutěžích vůbec

neuskutečnilo. Přímá a bezprostřední souvislost je dána tím, že reklamní plochy vozidla jsou zhodnoceny tím, že závodní vůz je sledován diváky v soutěžích a je prezentován v tisku nebo v televizi. Je-li jednou ze smluvních podmínek účast závodního vozu na soutěžích, nelze tvrdit, že účast na soutěžích (podmíněná existencí závodního vozu) nemá bezprostřední souvislost se zdanitelným reklamním plněním, a že s reklamním plněním souvisí pouze náklady na výrobu a umístění reklamy. Výše reklamních plnění v posuzované věci dosahovala ročně více než 600 000 Kč, přičemž bez účasti na závodech by se žádné plnění spočívající v poskytnutí reklamy v obdobné výši a posléze i v pronájmu závodního vozu neuskutečnilo.

11. Žalobce odmítl také tvrzení žalovaného, že i kdyby nevykazoval uskutečněná zdanitelná plnění (reklamní činnost), stejně by vynaložil výdaje na předmětná přijatá plnění. Závodní stáj byla žalobcem od počátku provozována se záměrem dosahovat zdanitelných příjmů, ať již ve formě reklamní činnosti, nebo poté, kdy se závodní vůz ukázal jako konkurenceschopný, i z jeho prodeje a zejména pronájmu. K doložení tohoto tvrzení žalobce uvedl tabulku s příjmy z reklamy na závodním voze, z jeho pronájmu a reklamy „Vlčejn 4“ za roky 2013 – 2016. Podle této tabulky činil jeho příjem za pronájem závodního vozu v roce 2013 částku 2 329 211 Kč, v roce 2014 částku 6 112 190 Kč, v roce 2015 částku 1 915 544 Kč a v roce 2016 částku 5 677 274 Kč. Těchto příjmů by nedosáhl, pokud by závodní stáj v průběhu předchozích let neprokázala konkurenceschopnost a atraktivitu závodního vozu pro zájemce o jeho pronájem. Následně žalobce citoval ze svého vyjádření ze dne 8. 5. 2014, které správci daně poskytl v průběhu daňového řízení a v němž deklaroval, že jeho dlouhodobým podnikatelským záměrem je provozování závodní stáje formou pronájmu závodního vozu. Poté konstatoval, že podmínkou dosažení příjmů z pronájmu závodního vozu bylo působení v seriálu závodů, protože závodní vůz musel zájemcům o reklamu a pronájem prokázat schopnost dosahovat určitých výsledků, a zvýšit tak svou prestiž. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek ve věci C-268/83 Rompelman, v němž SDEU rozhodl, že počáteční investiční výdaje, které jsou vynaloženy za účelem budoucího pronájmu, mají být považovány za ekonomickou činnost, se kterou je spojen nárok na odpočet. Přestože v předmětném období nebyla žalobcova činnost zisková, v následujících letech se podařilo naplnit původní záměr a bylo možno dosahovat vysokých zdanitelných příjmů z pronájmu závodního vozu. Těch by však nebylo dosaženo bez provozování závodní stáje, jež spočívala v účasti na závodech, servisu a přípravě závodního vozu, dopravě a jeho nasazení ke startu, službách pro posádku atd. Činnost žalobce se tedy zaměřovala na potenciální nájemce, kteří nemají zájem provozovat vlastní závodní stáj, ale chtějí si pronajmout vozidlo se servisním zázemím. Žalobce v této souvislosti s odkazem na rozsudek SDEU ve věci C – 110/94 INZO uvedl, že stejný závěr jako pro vstupní investice platí i pro tzv. zmařené investice, kdy za ekonomickou činnost je nutno považovat i investice, které měly sloužit k poskytování zdanitelných plnění, byť se posléze neuskutečnily. Provozování závodní stáje za účelem dosahování příjmů z pronájmu reklamních ploch a pronájmu samotného závodního vozu tak dle přesvědčení žalobce splňuje definici ekonomické činnosti dle čl. 9 odst. 1 Směrnice a je v souladu s bodem 5 jejího odůvodnění.

12. Žalobce je toho názoru, že existenci přímé a bezprostřední souvislosti mezi poskytnutím reklamní plochy a provozem závodního vozu a jeho účastí na závodech lze dovodit i z rozsudku SDEU ve věci sp. zn. C – 432/15. Z něj žalobce citoval pasáže, které podle něj tyto závěry potvrzují, především pak druhý výrok rozsudku, podle kterého musí být Směrnice vykládána v tom smyslu, že nárok osoby povinné k dani, která podniká v oboru

chov a trénink vlastních i cizích dostihových koní, na odpočet daně z přidané hodnoty zaplacené na vstupu v rámci plnění souvisejících s přípravou jejích vlastních koní na dostihy a jejich účastí v nich je dán z důvodu, že náklady na tato plnění jsou součástí obecných výdajů souvisejících s její ekonomickou činností, za podmínky, že náklady vynaložené na každé z předmětných plnění vykazují přímou a bezprostřední souvislost s touto celkovou činností. Tak tomu může být, souvisejí-li takto vynaložené náklady s dostihovými koňmi, kteří jsou skutečně určeni k prodeji, nebo je-li účast těchto koní v dostizích z objektivního hlediska prostředkem na podporu ekonomické činnosti, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. V nyní projednávané věci byla účast na závodech a související plnění nutnou podmínkou pro dosahování zdanitelných příjmů ve formě poskytnutí reklamních ploch a posléze i ve formě pronájmu závodního vozu, což je dle žalobce analogickým plněním k prodeji vozu, resp. závodního koně. Poskytnutí reklamních ploch bylo přímo podmíněno účastí na závodech a účast na nich zároveň podporovala ekonomickou činnost žalobce tím, že zatraktivnila reklamní plochy pro inzerenty a samotný závodní vůz pro jeho pronájem.

13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě podotkl, že se žalobními námitkami, které korespondují námitkám odvolacím, se vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto na něj odkázal. Ohledně výsledků kontrolních zjištění a hodnocení důkazů odkázal rovněž na odůvodnění napadeného rozhodnutí a také na Zprávu o daňové kontrole, kde je uvedeno, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal, že zdanitelná plnění byla použita v rámci jeho ekonomické činnosti, neboť nebylo prokázáno, že nárok na odpočet DPH byl uplatněn v souladu s § 72 ZDPH. Nebyly pochyby o tom, že zdanitelná plnění byla žalobcem skutečně přijata v daném rozsahu a od deklarovaného dodavatele, avšak zdanitelná plnění související s provozováním závodní stáje nebyla použita za účelem uskutečnění ekonomické činnosti, a proto u nich nebyl správcem daně nárok na odpočet DPH uznán. Žalovaný následně ve vyjádření argumentoval shodně jako v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že rozsudek C-432/15 se nevztahuje ke zcela shodnému případu a žalovaný navíc v duchu tohoto rozsudku v posuzované věci postupoval. Stran rozsudků SDEU ve věcech C – 268/83 a C – 110/94 pak žalovaný poznamenal, že se s jejich závěry ztotožňuje, avšak žalobce neprokázal, že by podmínky pro odpočet DPH v případě zdanitelných plnění souvisejících s účastí závodního vozu na závodech byly splněny.
14. Při ústním jednání před soudem konaném dne 18.6.2020 účastníci řízení odkázali na svá dosavadní písemná podání a setrvali na svých procesních stanoviscích.
15. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
16. Podle § 72 odst. 1 ZDPH ve znění účinném do 31.3.2011 nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.
17. Podle § 72 odst. 2 ZDPH ve znění účinném do 31.3.2011 plátce má nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění, která použije pro účely uskutečňování
 - a) zdanitelných plnění, u kterých vzniká povinnost přiznat daň na výstupu,
 - b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně,
 - c) plnění v rámci své ekonomické činnosti s místem plnění mimo tuzemsko, pokud u těchto přijatých zdanitelných plnění by plátce měl nárok na odpočet daně, pokud by se zdanitelná plnění uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, nebo

- d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j) a l) až u) a v § 55 pro zahraniční osobu, která neuskutečňuje ekonomickou činnost v tuzemsku, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží,
- e) plnění uvedených v § 13 odst. 8 a v § 14 odst. 5.

18. Podle § 72 odst. 1 ZDPH ve znění účinném do 31.12.2013 je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování

- a) zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku,
- b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku,
- c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku,
- d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo
- e) plnění uvedených v § 13 odst. 8 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.

19. Podle § 72 odst. 5 ZDPH plátce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v odstavci 1.

20. Podle § 5 odst. 1 ZDPH ve znění účinném do 31.12.2012 osoba povinná k dani je fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti, pokud tento zákon nestanoví v § 5a jinak. Osobou povinnou k dani je i právnická osoba, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání, pokud uskutečňuje ekonomické činnosti.

21. Podle § 5 odst. 2 ZDPH ve znění účinném do 31.12.2012 ekonomickou činností uvedenou v odstavci 1 se pro účely tohoto zákona rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu nebo jako příjmy za autorské příspěvky, z nichž je uplatňována zvláštní sazba daně podle zvláštního právního předpisu.

22. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

23. Soud shledal opodstatněnou námitku, v níž žalobce brojí proti nesprávnému posouzení jím uplatněného nároku na odpočet daně z důvodu umělého oddělení plnění na výstupu spočívajících v poskytování reklamy na závodním voze a dalších místech a přijatých plnění na vstupu potřebných k zajištění provozování závodního vozu, resp. závodní stáje, což v důsledku vedlo k odepření nároku na odpočet DPH. Jak dovodil SDEU v rozsudku C – 432/15 ze dne 10.11.2016, na který žalobce právem poukazuje, „*(c)ílem systému odpočtu zavedeného směrnicí o DPH je zcela zbavit podnikatele zátěže DPH, která je splatná nebo byla ubražena v rámci všech jeho ekonomických činností. Společný systém DPH tak zajišťuje dokonalou neutralitu daňové zátěže všech ekonomických činností bez ohledu na jejich účel nebo*

výsledky za podmínky, že tyto činnosti v zásadě samy podléhají DPH.“ V rozsudku C-104/12 ve věci Wolfram Becker SDEU k pojmu přímé a bezprostřední souvislosti konstatoval, že „existence přímé a bezprostřední souvislosti mezi daným plněním a celkovou činností osoby povinné k dani pro účely určení toho, zda byly zboží a služby použity touto osobou ‘pro účely jejich zdanitelných plnění’ ve smyslu čl. 17 odst. 2 písm. a) Šesté směrnice, závisí na objektivním obsahu zboží nebo služby přijatých touto osobou.“

24. Žalobce v průběhu daňové kontroly opakovaně uváděl, že cílem jeho ekonomické činnosti spočívající v provozování závodní automobilové stáje je následný pronájem závodního vozu společně se zázemím závodní stáje, přičemž účast na soutěžních podnicích je nutnou podmínkou k získání prestiže a zvýšení hodnoty potenciálního nájmu či prodejní ceny závodního vozu. Tvrdil, že provozování reklamní činnosti je prostředkem k zajištění finančních prostředků na provoz předmětné motoristické stáje, avšak vlastním smyslem ekonomické činnosti je budoucí pronájem závodního vozu za úplatu potenciálním zájemcům. Soud má ve shodě s názorem žalobce za to, že jak provoz závodní stáje, tak reklamní činnost jsou spojitými nádobami a nelze je od sebe pro daňové účely uměle oddělit tak, jak to učinil žalovaný. V projednávané věci zjevně hraje významnou roli posouzení otázky, zda náklady vynaložené žalobcem za plnění přijatá v souvislosti s provozováním závodní automobilové stáje mají přímou a bezprostřední souvislost s jeho celkovou ekonomickou činností.
25. Žalobce v průběhu daňového řízení setrvale uváděl, že účast závodního vozu na závodech je podmínkou dosahování příjmů z reklamy, neboť ve smlouvách o reklamním plnění je přímo uvedeno, kolika závodů se závodní vůz musí účastnit, aby vznikl nárok na protiplnění, což správní orgány v průběhu daňového řízení nikterak nezpochybnily. Namítal také to, že účast na závodech a s tím související zvýšení prestiže závodního vozu a celkového povědomí o něm a o závodní stáji žalobce má vliv nejen na možné příjmy z reklamy, ale také na cenu závodního vozu v případě jeho prodeje či pronájmu. Toto tvrzení je dle náhledu soudu zcela logické a žalovaný jej žádným relevantním způsobem v průběhu daňového řízení nezpochybnil. Samotná skutečnost, že žalobci v předmětném období neplynuly příjmy přímo z pronájmu závodního vozu (dle vlastních tvrzení žalobce těchto příjmů poprvé dosáhl až v roce 2013), neznamená, že při provozování závodní automobilové stáje žalobce žádných příjmů nedosahoval. I v rozhodném zdaňovacím období totiž prokazatelně dosahoval příjmů z reklamy, která měla přímou a bezprostřední vazbu na činnost závodní automobilové stáje a byla s ní úzce spojena. V souladu se shora citovanou judikaturou bylo proto nutné posoudit ekonomickou činnost žalobce jako celek se všemi jejími složkami a nikoliv selektivně tak, jak to učinil žalovaný. Jak ostatně uvedl SDEU v opakovaně zmíněném rozsudku ve věci C-432/15 ve vztahu k provozování dostihové stáje: *„Při posuzování, zda je taková souvislost dána, je na předkládajícím soudu, aby zejména ověřil, zda jsou koně patřící provozovateli dostihové stáje skutečně určeni k prodeji nebo zda je jejich účast v dostizích z objektivního hlediska prostředkem na podporu ekonomické činnosti této stáje. Je-li tomu tak, pak náklady na přípravu těchto koní na dostihy a jejich účast v nich vykazují přímou a bezprostřední souvislost s celkovou ekonomickou činností spočívající v zajištění provozu takové stáje. Zprvce je totiž nesporné, že prodejní cena dostihového koně závisí na jeho připravenosti k dostihům a na jeho zkušenostech či případném dobrém jménu, jež získal účastí v dostizích. Zadrubé mohou úspěchy koní v dostizích vylepšit provozovateli stáje jeho dobré jméno nebo mu zajistit lepší reklamu či zviditelnění, což může ovlivnit cenu jeho služeb spočívajících v tréninku cizích koní; ověření tohoto příslušní předkládajícím soudu“* (zvýraznění citovaného textu jeho podtržením bylo doplněno Městským soudem v Praze).

26. Po posouzení předmětné souvislosti v intencích shora citované judikatury SDEU a aplikaci jejích závěrů na případ žalobcem provozované závodní automobilové stáje je podle soudu zřejmé, že pokud by žalobce nevynakládal finanční prostředky na zdanitelná plnění přijatá v souvislosti s jejím provozem, resp. na náklady na provoz a údržbu závodního vozu, nemohl by se automobilových soutěžích a závodů vůbec účastnit, či přinejmenším by byla jeho účast výrazně ztížena. V takovém případě by nesplnil ani podmínky reklamních smluv, které poskytnutí úplaty za reklamu podmiňovaly účastí závodního vozu na závodech, a žádné příjmy z reklamy by neměl. Soud proto přisvědčuje názoru žalobce, že jeho náklady vynaložené na tato přijatá zdanitelná plnění měly přímou a bezprostřední souvislost s *celkovou ekonomickou činností* žalobce, za kterou je nutno považovat provozování závodní automobilové stáje. „Sporná“ zdanitelná plnění byla žalobcem přijata za účelem uskutečňování dalších zdanitelných plnění, tedy jednalo se o ekonomickou aktivitu, která následně žalobci skutečně přinesla zdanitelné příjmy, ať již se jednalo o příjmy z reklamní činnosti, nebo o příjmy z pronájmu závodního vozu, jichž žalobce dosáhl v dalších zdaňovacích obdobích. Soud na tomto místě považuje za potřebné zdůraznit, že časový okamžik, ke kterému dojde k ekonomickému zhodnocení přijatých zdanitelných plnění, není pro uplatnění nároku na odpočet určující (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2013 č.j. 9 Afs 8/2013 – 42).
27. V posuzovaném případě se tedy jednalo o náklady, které vykazovaly přímou a bezprostřední souvislost s celkovou ekonomickou činností závodní stáje, která v sobě jako integrální součást zahrnovala i činnost reklamní (umístění reklamy na závodním voze a v místech konání automobilových závodů). Navíc, stejně jako tomu je u dostihových koní, i v případě závodního vozu je zřejmé, že jeho prodejní cena (či výše nájmu) se odvíjí nejen od jeho technického stavu, ale také od jeho úspěchů v jednotlivých závodech, v nichž prokáže svůj potenciál ve srovnání s konkurencí, tedy de facto od jeho „dobrého jména“, které si v závodech vydobude. Úspěchy závodního vozu v závodech a motoristických soutěžích pak rovněž mohou (opět shodně jako u dostihových koní) vylepšit provozovateli závodní stáje (v tomto případě žalobci) jeho dobré jméno a zajistit mu lepší reklamu či zviditelnění na relevantním trhu, což ve svém důsledku opět může pozitivně ovlivnit cenu pronájmu či případného prodeje závodního vozu.
28. Klíčový závěr žalovaného, že žalobci náleží nárok na odpočet DPH ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH toliko ve vztahu k plněním, která úzce souvisela s poskytováním reklamní činnosti, nikoliv však nárok na odpočet daně v případě přijatých zdanitelných plnění, která využil při činnosti spočívající v provozování automobilové závodní stáje, je s ohledem na výše uvedené nesprávný a odporuje shora citovaným závěrům obsaženým v judikatuře SDEU. Účast závodního vozu v závodech je totiž významným, ne-li vzhledem k charakteru žalobcem provozované činnosti rozhodujícím faktorem ovlivňujícím cenu jeho zboží a služeb.
29. V tomto kontextu je navíc možno podpůrně zohlednit také tvrzení žalobce, že závodní vůz nebyl homologován pro provoz na pozemních komunikacích, takže jeho využití v rámci reklamní činnosti mimo závodní automobilové okruhy bylo de facto vyloučeno.
30. Soud na základě všech shora uvedených skutečností shledal, že je dána přímá a bezprostřední souvislost přijatých zdanitelných plnění vztahujících se k účasti závodního vozu žalobce na automobilových závodech s jeho celkovou ekonomickou činností, za kterou je nutno považovat provozování závodní automobilové stáje. Z toho nutně vyplývá, že žalovaný postupoval v případě neuznání nároku žalobce na odpočet daně v rozporu se zákonem.

31. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
32. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky) a částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Jana Krejsy (§149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu